

aibă locul în atmosfera densă, laolaltă cu prozaismului ce ține de viziunea tragic-grotescă a textului.

I. C.

... 100

ROMEO ȘI JULIETA LA SFÎRȘIT DE NOIEMBRIE

de Jan Otrčenášek

Teatrul „Bulandra“

6 mai 1985

Dreptul (de ce nu, poate chiar datoria) ca la orice vîrstă (fie ea și a treia) să încerci, fără prejudecata ridicolului, fără meschinăria complexelor, să convertești banalul prozaism cotidian în optimistă poezie. Acest mesaj cald și uman îl transmite piesa

lui Jan Otrčenášek, scriitor cehoslovac reputat pentru deosebita delicatețe cu care a știut să se apropie de sufletul omnesc. Transpunerea scenică a textului, tradus cu limpezime de Jean Grosu, își păstrează prospețimea și la cel de al o sutălea spectacol (cifra de reprezentării atinsă după un susținut maraton prin iarna destul de vitregă a acestei neîncheiate încă stagiuni). Recitalurile actoricești, cu acuratețe conduse de Valeriu Moisescu, continuă să facă deliciul publicului de vîrste diferite... Explozie de vitalitate, de o debordantă și molipsitoare bună-dispoziție, Tamara Buciuceanu, inepuizabilă în invenția comică (avînd și atuul intermezzo-urilor vocale), pășește ferm spre culminația dramatică a degradantei izbucniri egoiste. Cu gesturi mici de timidă și priviri desperate de căprioară rănită, cu infinită sensibilitate și dure-roasă cerebralitate, Gina Patrîchi compune cu finețe introspectivă acest rol pentru care a acceptat să se urtească, pentru a face mai luminoasă, mai pregnantă fața ascunsă a ge-

nerozității personajului. Expresie a bonomiei absolute, Petre Gheorghiu încintă, învăluit într-o ghidușă jovialitate de o tandră, condescendentă comprehensiune. Necesarele pete de culoare în conflict nu au încetat să le mențină și ceilalți interpreți. Membrii familiei Ion Cocieru — un neînțelegător și aprig fiu, Lucia Mara — plîngăreță și obtuză fiică, Aurel Cioranu — ginerele apatic și totuși ceva mai caritabil, Aurelia Sorcescu — impulsiva noră, afectată pînă la cinism. Apoi, grupul bătrînilor jucători de biliard Mircea Bașta — entuziasmul propagator al tinereții prin autosugestie, George Oprina — masivul opozant persiflant, N. Luchian Boțez — fragilul necombativ, Simion Netea — firavul nereșemnat. Și convingător ca de obicei, robust, Mihai Mereuță. Suprasolicită, Rodica Suciuc și Mihai Vasile Boghiță. Decorul lui Mihael Mădescu, plurifuncțional și multi-sugestiv, este manevrat în continuare cu eleganță...

I. C.

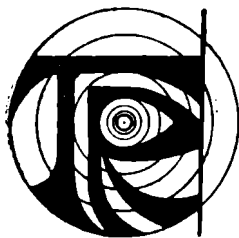
Muzica la Teatrul Mic

Sub un titlu incitant (și amuzant !) — „Marile aniversări muzicale ale Teatrului Mic“ —, Iosif Sava continuă, în sala de spectacol, demersul de cunoaștere artistică întreprins vreme îndelungată în fața camerelor de luat vederi ale posturilor de televiziune. Experiența emisiunilor în direct — „pe viu“.

cum se mai spune — se dovedește și de astă dată (ca și, mai demult, în cazul ciclului „Beethoven“ desfășurat la Ateneu, cu concursul profesorei universitare Zoe Dumitrescu-Buşulenga, sau în cazul ciclului de inițiere muzicală organizat la Teatrul „Tîndărică“) extrem de folositoare atît pentru conducătorul programului, cît și pentru colaboratorii săi ocazionali, fie ei interpreți sau comentatori, capabili să stîrnească și să păstreze vreme de două ceasuri, fără întrerupere, interesul unui public foarte numeros. Iar generoasa ospitali-

tate a Teatrului Mic se vede astfel pe deplin răsplătită pentru riscul asumat; căci, orice s-ar spune, pînă la consumarea celei dintîi dintre „Serile Bach“, asupra reușitei unei asemenea manifestări plana o anume neîncredere, provocată de citeva întrebări firești : ce caută acest amalgam de conferință și concert pe scena unui teatru ? teatrul este doar locul spectacolului, nu ? în ce măsură o astfel de combinație poate fi spectacol ?

Ei bine, iată că — s-a dovedit — spectacol poate fi, aici, nu numai recitarea

SECHESTRAȚII DIN ALTONA

Preocupată din nou în ultima vreme — după o perioadă de mai mică exigență, consemnată și în spațiul acestei rubrici — de valoarea repertoriului, redacția de teatru radiofonic înscrie în program titluri din dramaturgia universală, clasică și contemporană, ce reprezintă repere pentru un autor, o perioadă, o arie culturală națională.

Între aceste oferte demne de reținut se numără și *Sechestrații din Altona* de Jean Paul Sartre, în regia Anei Negreanu.

Cunoscut mai mult cititorilor decât spectatorilor români, teatrul lui Sartre, dincolo de valori și de „semne ale virs-tei” reflectă — dintr-un anume unghi, printr-o anume optică — un moment important din existența societății contemporane: anii de după cel de-al doilea război mondial, cu conștiințe sfîșiate și suflete rănite, ani în care răvășitorul flagel nu a devenit încă istoric, în care vi-

nile nu apucaseră a fi lispășite, și uneori nici stabilite, toate.

Lucid, neiertător, profund dramatic, asemenea piesei, este tonul imprimat mon-tării radiofonice de către regie și interpretare. Demonstrația e trasată riguros, cu claritate, ipotezele, ideile, punctele de vedere, argumentele se îmbogățesc mereu, se nasc unele din altele sau se ivesc surprinzător, se adaugă, se împletesc, se ramifică, fără a tulbura însă linia amplă, nuanțată, dar ferm conturată, a construcției.

Remarcabile sînt, în ceea ce privește interpretarea, armonizarea vocilor (și a celor interioare) și a ritmurilor, impresia de dialog permanent, chiar și nerostit, între personaje, legăturile care-i unesc, cu ferocitate aproape, sufocant, chiar cînd aceste legături se numesc ură sau dezbinare. Rolurile interpretate de George Constantin, Valeria Seciu, Leopoldina Bălănuță, Ștefan Iordache și Nicolae Iliescu constituie, fiecare, un moment artistic distinct, dar mai importantă decît această performanță actoricească individuală este crearea unui **personaj** colectiv definit cu pregnanță, a unui **destin unic**, în care fiecare existență își are sunetul ei propriu și valoarea ei, argumente diferite dar convergente în susținerea unei idei asupra lumii, asupra oamenilor, asupra devenirii lor.

Cristina DUMITRESCU

atît de discretă, dar atît de sensibilă și de profundă, oferită de două mari actrițe ale teatrului-gazdă și ale teatrului românesc în ansamblul său: Leopoldina Bălănuță și Valeria Seciu; spectacol poate fi nu numai sobra evoluție interpretativă, la cel mai înalt nivel de concentrare și de vibrație emoțională, a unui artist de talia pianistului Dan Grigore, a mai tînărului său coleg, violoncelistul Marin Caza-cu, sau chiar a două dintre mezele școlii noastre muzicale. studente încă mezzosoprana Ruxandra Donose (acompaniată la

pian, cu obișnuita-i măiestrie, de către Martha Joja) și violonista Amelia Mi-halcea: spectacol poate fi și comentariul criticilor Iosif Sava, Alfred Hoffman, Smaranda Oțeanu, Dumitru Avakian asupra operei unui compozitor de forță și plenitudinea lui Bach, asupra semnificațiilor ei eterne și asupra interpretării ei actuale, atunci cînd observațiile personale, sincere și pă-trunse de convingere, se înlanțuie într-un dialog spontan, deschis, în care ideile se ciocnesc liber, scăpărînd noi idei.

Spontaneitatea — calitatea care caracterizează, dealtfel, în cel mai înalt grad acest gen de manifestări —, improvizatia inspirată (controlată de fapt de Iosif Sava cu o siguranță de regizor încercat) par să fi cucerit pe deplin publicul, oferindu-i un spectacol plin de neprevă-zut, în care reculegerea alterna cu polemica și vorba de duh cu meditația gravă. Un spectacol de idei, demn de a omagia tricen-tenarul nașterii lui Johann Sebastian Bach.

L. V.